

Alexandra Chreiteh VISADA KOKA KOLA

Kai mano mama manęs laukėsi, ji turėjo tik vieną troškimą. Ir tas troškimas buvo kokakola. Jos visa apimantis kokakolos noras darėsi dar galingesnis, nes gėrimas buvo jai uždraustas. Be to, kad mano tėvas neleido jai pirkti šio gėrimo, nes, jo nuomone, kokakola buvo neatskiriama nuo Amerikos politikos kuriai jis prieštaravo, tėtis taip pat kontroliavo mano mamos valgiaraštį taip griežtai, lyg koks mokyklos direktorius.

Jis netgi bijojo, kad nešvarumai vandentiekio vandenyje nukeliaus į vaisių esantį gimdoje ir ten pasiliks, todėl tėvas ėmė pirkti mamai išvalytą ir į butelius supilstytą vandenį, kurį parduodavo kartą į savaitę per kaimynystę praeidavęs žmogus, nepaisant to, kad vanduo buvo itin brangus dėl vykstančio karo. Jis norėjo, kad kūdikis gimtų tyras ir švarus – be jokių ydų – lygiai kaip vanduo, už kurį jis brangiai mokėjo. Taigi, mano tėvas norėjo, kad turėčiau natūralų ir nuolatinį polinkį į visokeriopą švarą.

Vieną karštą vasaros dieną apie vidudienį, saulė kaitino rytinę namo pusę ir mano mama troško kokakolos. „Aš tokia ištroškusi... Atneš man kokakolos“. Nėra abejonės, kad šis troškimas buvo toks stiprus, kad jis sukretė visą jos esybę ir buvo virš to, ką ji galėjo išverti, kadangi kokakolos noras paliko neištrinamą žymę manyje – gimiau su mažu apgamėliu tarp menčių, kuris atrodo kaip kokakolos butelis.

Prisiminiau šį įvykį, nes pastaruoju metu ieškojau kompanijos, kuri priimtu mane praktikai, o mano draugė Jana pasisiūlė paklausti savo vaikino, kokakolos fabriko vadybininko, ar jis negalėtų padėti. Janos veiksmų planas buvo toks: aplankyti savo vaikiną biure, o penktą vakaro atvykti pas mane į namus ir pranešti atsakymą. Tačiau, Jana labai vėlavo, kas jai buvo ypač nebūdinga. Aš pradėjau dėl jos jaudintis ypač po to, kai skambinau jai daugybę kartų ir į jos mobilų ir į laidinį telefoną, bet ji neatsiliepė. Nusprendžiau save kuo nors užimti - pasiėmiau po sofa gulėjusius moteriškus žurnalus ir ėmiau juos vartyti. Tačiau, tai nepadėjo nusiraminti, todėl išėjau į vaistinę šalia mano namų nusipirkti lūpų balzamo.

Grįžus, prie įėjimo į pastatą kur buvo mano namai, pamačiau Janą. Ji atvyko su mūsų drauge Jasmina kol buvau išėjusi į vaistinę. Svairsčiau, kodėl ir Jasmina čia, bet Jana išsklaidė mano mintis pranešdama dvi svarbias naujienas – pirmoji buvo ta, kad ji prarado savo pasą, o antroji, kad ji galimai nėščia. „Aš nesu tikra“ – pasakė Jana su apsimestine ramybe veide. „Eikime į vaistinę ir nupirkime tau nėštumo testą, kad įsitikintume“ – pasakė Jasmina, kurios veidas neišdavė jokių sukrėtimo ženklų.

Sustojau prie pastato kampo apsimesdama, kad tvarkausi batų raištelį, kad jos nueitų į vaistinę be manęs. Bijojau, kad vaistininkas pasakys mano tėvui, kad aš pirkau nėštumo testą, net jei testas ir nebūtų buvęs man. Pakankamai gerai žinau savo tėvą - jei jis sužinotų, jis perpjautų mano gerklę su tuo pačiu nėštumo testu greičiau, nei aš spėčiau jam papasakoti visą istoriją. Negalėjau taip rizikuoti – pasislėpusi stebėjau vaistinę bijodama, kad šalia esančioje gėlių krautuvėje dirbantis tėvas nenueitų aplankyti savo draugo vaistininko. Jei jis pamatytų mano draugės perkančias nėštumo testą, aš būčiau ta, kuri pajustų jo pyktį. Jis juk tas, kuris sako: „pasakyk man, kas tavo artimiausi draugai, aš pasakysiu, kas tu esi“.

Draugės grįžo iš vaistinės. Mes pakilome į trečią aukštą, kur gyvenu aš. Nenoriai atvėriau buto duris. Jana nulėkė į vonią paskui save užtrenkdama duris taip garsiai, kad trenksmo garsas dar kurį laiką skambėjo mano galvoje. Jasmina automatiškai įjungė televizorių ir paklausė „Jei ji išties

nėščia, kaip manai, kas vaiko tėvas?“ Nors klausimas buvo esminis, bet vis tiek mane nustebino. Tėvas gali būti vienas iš dviejų – arba buvęs Janos vyras, su kuriuo ji neseniai išsiskyrė arba jos vaikas, kokakolos fabriko vadybininkas. Tik šiuos du vyrus Jana pažinojo Libane.

Jana į Libaną su savo buvusiu vyru atvyko iš Rumunijos. Ji visada viduje jautė kažką, kas traukė Janą prie dykumų, palmių ir oazių. Jana buvo tikra, kad visa tai ras būtent čia. Jana tikėjosi pamatyti pusnuoges, veidą (išskyrus akis) šydais prisidengusias moteris, šokančias pagal rytietiškąs melodijas didinguose rūmuose su auksu puoštomis voniomis, kurių gilumoje buvo slepiamos šokančios vergės. Bet labiausiai ji svajojo apie savo vyro karališkuosius rūmus, kurių kieme jis sėdėtų ant pagalvių, pagamintų iš aukščiausios kokybės šilko ir pripildytų švelniausiomis plunksnomis, o šalia jo sėdėtų ji. Bet Janos princas gyveno senos statybos nuomojamuose apartamentuose Hamra gatvėje, kurioje nėra nieko kito, išskyrus starbaksą.

Jana čia nerado dykumos, bet rado daugybę dulkių, kurias ji turėjo valyti kiekvieną rytą. Na, o apie šokančias verges... Jana matė jas tik užsienio filmuose, kurie buvo versti į arabų kalbą. Didelei Janos nuostabai, ji pamatė moteris, dėvinčias atvirus bikinius paplūdimyje, kuriame Jana lankėsi tik kartą, kadangi minkštas auksinis smėlis, besipuikuojantis jos kelionių lankstinuke, realybėje buvo padengtas stiklo šukėmis ir panaudotomis adatomis. Kalbant apie vandenį, žydros gelmės, kuriose Jana svajojo paplaukioti, buvo pilnos medūzų, kurios atrodė lyg plastikiniai maišeliai, arba plastiko maišelių, kurie atrodė lyg medūzos. Lyg to būtų negana, kelios minutės po atvykimo į paplūdimį, prie jos priėjusi jaunų vyrų grupė paklausė Janos angliškai „How much?“.

Tą dieną Jana suprato, kad ji nemyli savo vyro, o tiesiog buvo apžavėta idėjos keliauti į tolimą šalį – jis buvo niekas kitas, tik priemonė įgyvendinti šiai svajonei. Praėjo ne vienas mėnuo nuo judviejų išsiskyrimo, bet jie vis dar buvo oficialiai susituokę, kadangi skyrybų procesas nevyko taip greit, kaip Jana troško.

Po kiek laiko aš palikau Jasminą vieną svetainėje ir nuskubėjau į vonią patikrinti kaip laikosi Jana. Radau ją sėdinčią ant klozeto, o jos galva kabojo nuleista žemyn taip, kad plaukai uždengė visą jos veidą lyg hidžabas. Plaukų panašumas į hidžabą mane šiek tiek prajuokino, kadangi toks kuklios aprangos atributas būtų buvęs visiškai nesuderinamas su jos nuogomis kojomis.

Man buvo sunku patikėti, kad tokie dalykai galėjo nutikti tokių eilinių žmonių gyvenime, kadangi panašias situacijas anksčiau esu mačiusi tik filmuose... arba sapnuose! Kokiuose sapnuose, košmaruose!

Jasmina įėjo į vonią ir paklausė kokie testo rezultatai. Jana atsakė, kad ji nėščia, taip, kaip ji ir tikėjosi ir, nors nieks neklausė, ji pridėjo: „Aš nusprendžiau pasilikti vaiką“. Jasmina tiesmukiškai paklausė: „Ar išsikraustei iš proto? O kaip tavo darbas? Ar kada nors matei storą ir nėščią modelį? Per visą savo gyvenimą, ar tokį matei?“. Jana atsakė, kad ji matė daugybę nėščių modelių, kurios demonstravo drabužius tokioms moterims kaip jos, ir pridėjo, kad taip pat girdėjo apie apkūnius modelius, kurios demonstruoja didesnių dydžių madas.

Tačiau, Jasmina visiškai ignoravo Janos atsakymą ir pasakė: „Jei neturi pakankamai pinigų abortui aš lengvai galiu tau jų parūpinti!“. Jana atiduso, padėjo savo ranką ant lygaus plokščio pilvo ir atsakė: „Tai nėra pinigų klausimas. Tai kiekvienos moters svajonė, susilaukti kūdikio nuo mylimo vyro, o aš jį labai myliu!“. Po šio atsakymo aš įsitikinau, kad Janos vaiko tėvas nėra jos buvęs vyras, ko aš labai tikėjausi, tačiau, kaip nuspėjo Jasmina ir ko aš labiausiai bijojau, jos naujasis vaikas, kokakolos fabriko vadybininkas.

Iš arabų kalbos vertė Gintarė Sereikaitė